

ΡΑΠΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δεσ πλέξη.

Ἐδόθη Δεκεμβρίου,
βραδύς Βουλευτηρίου.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον και τρίτον
κι' ἔδρα μας ή χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Πεντακόσια κι' ἔξιντα κι' ἔννιά
κι' ὀ νταῖς Θεοδώρης ὕτα πανιά.

Σάβλισμα τοῦ Θεωδωρή, ποῦ πολλὰ παραληρεῖ.

Ἀνθή με πᾶν και προῖκε πῦρ και μένος τῆς ἀνδρείας,
μέ σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ, προκαλῶ τὰς ἐφεδρείας.
Εἰς τῆς σάλπιγγος τὸν ἦχον δὲν λογοῦν τὰ γυναικὰ μου,
κι' εἶναι τὰ σαλπικιστά μου
προμηνήματα τρομαράς, σαρδάρης στομαχικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Ποῖον θάρρος μ' ἔνθαρρῶναι, τί Βεζιόδοιος μὲ φλέγει !...
ποῖος γελᾷ τὸν Θεωδωρή; τίς τὸν Ἠρακλῆα φέγει;
Μιά σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ, και πλανῶνται τὰ φουσατά
νὰ τὰ βγάλλω ἐπὶ σερβιάνι, νὰ τὰ κάνω στράτα στράτα,
κι' εἰς σκηνὰς νὰ τὰ κοίσιμα στρατιῶς εἰρηνικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Μιά σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ, και με πέρνον ἐπὶ κοντῆ...
δωστέ μου νὰ φορέσω τὸ παλῶτό μου τρικαντό,
δὲν τὸ πάλισσαν ὀ χρόνοι, δὲν τὸ ἔξισάν καιροί,
πιταμένο σὲ μὲ κώχη πατατράκη καρτερῆ,
και τοῖς ἄλλους διηγείται καλαῖς πολυμικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Μιά σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ, προκαλῶ τὰς ἐφεδρείας,
μὰ ὅτῃν εὐρέα δὲν ξεγᾶνω και τῆν προῖκα τῆς Μαρίας.
Και προικῶ και σαλπικῶ και τρομάζω τὴν Τουρκιά
και τὸν κῆλον φαδρόνω με τῆς κόρης τὰ προικιά,
και προβάλλω προικῶτῆς και πολίμαρχος γλυκῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Γὰρ στρατόπεδο και προῖκες τὰ λεπτὰ δὲν πᾶν χαράμι,
μὲς ἐπὶ σάλπισμα κι' ἠ προῖκα, μὲς ἐπὶ τὸν πόλεμο κι' οἱ γάμοι.
Πάντοτε χαρὰ τὴν θλίβῃν συγχρινᾷ κι' ὀλιγοστεύει,
ὀ δὲ πρῶτος Ἡσαῖας με τὸν Ἄρην συγχρινᾷ,
κι' Ἄρως καινῶν ἔδρας και χαρᾶς Βασιλικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Προικῶτῆς οἰκονόμος, Σακαρακάς κοφοχέρης,
και Τ α μ π ο ὀ Ρ Μ α ζ β ρ ρουριῶδες,σαλπικτικῆς και καινοῦέρης.

Ραπατόου, ραπατόου, μπᾶμ και μοῦμο και τρᾶ τερᾶτα,
εφεδρείας σὲν μπαμπᾶκι κι' ἔλο λόγισμα και νεῖατα
ἐναντίον κάθε νόμου τῆς κρατοῦσης ρουτικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Μιά σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ, και λυσσοῦν οἱ φαρμασοῖνι,
ἀπ' ἰδῶ στρατοῦ ρουσατά κι' ἀπ' ἰδέι χρεῶν τεφτερία,
ἐμουρλάθη τὸ Κουδέρνο και ἴγῆτε καλά και σώνι
και τὸν λῆκο χορταμένο και τὴν προβατῖν ἄκείρα,
κι' ἦρος στένω ἐπυροσῶπου κι' ἀπυροῦς πολιτικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Μιά σαλπικῶ, δὲδ σαλπικῶ σὲ Ρωμᾶϊκό μουρλό,
μᾶρς ἐμπρός ἐκεῖ ὅτῃ Θῆβα, τὸ καινούρο Βατερλώ...
Θεωδωρῆς χωρὶς ἀντάρα και πολέμων ἀστραπᾶς
εἶναι εἴθε δίχως λάδι και νερέβρατος λαπᾶς.
Μᾶρς ἐμπρός με νέους ἴχους μανιῶδους μουτικῆς...
εἶμαι μπόνια τῆς Κορώνας, Μπουνακάρτης τῆς φακῆς.

Φαδουλις και Περικλέτος, ὀ καθένας νέτος σκέτος.

Φα. — Λοιπὸν τοῦ Διαγγιλιματος ἐπακομῆ τελεία
και θριαμβῶνι κατ' αὐτὰς θριαμβῶν Βασιλεία.
Ὁ κύριος Θεόδωρος εἰς τὴν Βουλὴν προτινεῖ
τόσα γιὰ τὸ στρατόπεδο και τόσα γιὰ τὰ κτήνη,
μὰ και γιὰ τὴν ἱππῶνιαν και τὰ κλινοσκεπάσματα
δὲν ξέρω τί γουρεῖ,
κι' ἀκούοντ' ἐμβατήρια και τὸν πολέμον ξοματα
κι' ὀ κόσμος ἀγριεῖται.

Οἴχ ἦττον θὰ μετς χρειασθῶνι και μερικαῖς χιλιάδες
γιὰ τᾶχυρα, γιὰ τὸν σᾶνῶ, γιὰ τὰς ἱπποροσβάς,
και λυπημένι θα κυττοῦν οἱ νηστικοὶ Τσολιάδες
πῶς ἀδεῖσαι κι' ἐπύρσις τοῦ κράτους ὀ ντορδα.

Ὅφικ παντοῦ Πολιτικῆ,
μπᾶμ μοῦμο ἰδῶ, μπᾶμ μοῦμο ἐκεῖ,
τοῦ Βασιλέω μας ἔγινε τὸ θέλημα κι' ἠ χᾶρῆς,
εἶναι τὸ Διαγγέλιμα σῆκῆνι τὸν ντουσιᾶ,
μὰ τρέχει κι' ὀ Διάδοχος πῆζος και καθαλλάρης